

ปัญหาการกระทำผิดพระวินัยของพระภิกษุกรณีเสพเมถุน
เปรียบเทียบกับความผิดทางอาญาเกี่ยวกับเพศ*

THE PROBLEM OF VIOLATING THE DISCIPLINE OF MONKS
IN THE CASE OF DRUG ADDICTION COMPARE
THAT TO CRIMINAL SEXUAL CONDUCT

ณัฐฐปีญา แครบตรี

Nattprayar Crabtree

อภิชาติ บวบชม

ApichartBuabkhom

พิชญา เหลืองรัตนเจริญ

PitchayaLuangrattanacharoen

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม, ประเทศไทย

Pibulsongkram Rajabhat University, Thailand

E-mail: nattprayar2567@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง “ปัญหาการกระทำผิดพระวินัยว่าด้วยกรณีเสพเมถุนของพระภิกษุเปรียบเทียบกับความผิดทางอาญาเกี่ยวกับเพศ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษา แนวคิด และความหมาย รูปแบบลักษณะในพฤติกรรมการกระทำผิดพระวินัยของพระภิกษุ กรณีเสพเมถุน สภาพปัญหาของกฎหมายในความผิดทางอาญาเกี่ยวกับเพศ และแนวทางการวิเคราะห์เสนอแนะการแก้ไขถึงสภาพปัญหาการกระทำผิดพระวินัย ผู้วิจัยกำหนดวิธีการดำเนินการศึกษาเปรียบเทียบ การวิจัยในครั้งนี้ คือ พระภิกษุเป็นบุคคลที่ทางพระพุทธศาสนาถือว่าเป็นสาวกที่ทำหน้าที่สืบทอดพระพุทธศาสนา ภิกษุจึงอยู่ในฐานะสูงที่ควรแก่การสักการะสมควรต้องประพฤติตนอยู่ในพระธรรม วินัย เพื่อเป็นแบบอย่างแก่ประชาชนทั่วไป การที่พระภิกษุต้องอาบัติปาราชิก (สิกขาบท 1) หรือผิด ฐานเสพเมถุนจึงต้องรับผิดกฎหมายทางธรรมควบคู่กับกฎหมายทางโลก (กฎหมายบ้านเมืองกฎหมายอาญา) เพื่อเป็นการปกป้องพระพุทธศาสนาควบคู่กับความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของสังคม แต่ปัจจุบันพบว่าบทลงโทษของภิกษุที่

*Received 17 June 2024; Revised 16 December 2024; Accepted 18 December 2024

อาบัติปาราชิก (สิกขาบท 1) ยังไม่เป็นที่ยอมรับ ดังเห็นได้จากมาตรา 276 คุณธรรมทางกฎหมายมุ่งคุ้มครองเสรีภาพของบุคคลต้องมีการบังคับกระทำซ้ำเราโดยปราศจากความยินยอม หากผู้ถูกระทำยินยอมเท่ากับเป็นการสละคุณธรรมทางกฎหมายซึ่งตามมาตราดังกล่าวสามารถสละคุณธรรมทางกฎหมายได้ เมื่อสละคุณธรรมทางกฎหมายแล้ว ผู้กระทำก็ไม่มี ความผิดฐานข่มขืนตามมาตรา 276

คำสำคัญ: การกระทำผิด, พระวินัย, พระภิกษุ, ความผิดทางอาญา

Abstract

Research on “The problem of violating the Vinaya concerning the case of drug use by monks is compared to criminal sexual conduct. The objective is to study the concepts, meanings, patterns, and characteristics in the behavior of monks violating the disciplinary code in the case of drug addiction, and the problematic nature of the law in criminal sexual conduct. and methods for analyzing and recommending solutions to the problem of violating the discipline. The researcher determines the method for conducting the comparative study. This research is Monks are people who in Buddhism are considered to be disciples who carry on the duty of passing on Buddhism. Therefore, monks are in a high position worthy of worship and must conduct themselves in the Dhamma and Vinaya. To be a role model for the general public The fact that a monk must commit an offense (Sikkha Chapter 1) or violate the act of indulging in drugs must therefore be held to be violating the Dhamma law along with the worldly law. (Civil Law, Criminal Law),In order to protect Buddhism along with peace and order and good morals of society, at present (b) it is found that the punishment for monks who commit parashikkha offenses (Sikkha Chapter 1) is not yet accepted. As can be seen from Section 276, legal ethics focuses on Protecting individual freedom requires forced sexual intercourse without consent. If the victim To consent is to sacrifice legal morality.When the legal morality is sacrificed, the perpetrator is not guilty of rape under Section 276.

Keywords: wrongdoing, discipline, monks, criminal offenses

บทนำ

พระธรรมวินัยเป็นข้อยึดปฏิบัติที่สำคัญสูงสุดของพระภิกษุ-สามเณร โดยเฉพาะพระวินัยที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ นับตั้งแต่เหตุแห่งโทษ ขั้นตอนการสอบสวนและสุดท้าย กำหนดบทลงโทษตามความหนักเบาไว้อย่างครบถ้วน ซึ่งถ้าหาก พระภิกษุ-สามเณรได้ปฏิบัติตามพระ ธรรมวินัยอย่างเคร่งครัดแล้วก็ไม่จำเป็นต้องมีกฎหมายอะไร เข้ามาบังคับเพิ่มเติมอีกแต่ในบางยุค บางสมัยก็มีเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับพระสงฆ์ ที่ไม่ปฏิบัติตามพระธรรมวินัยได้ก่อเหตุสะเทือนขวัญ และ ก่อลึงใจต่อชาวพุทธเกิดขึ้น ทำให้หลายฝ่ายเห็นว่าการใช้พระธรรมวินัยเป็นหลักปฏิบัติในการปกครอง คณะสงฆ์เพียงอย่างเดียวไม่ได้ผล จึงพิจารณานำหลักการปกครองทางโลกเข้ามาควบคุมด้วย จึงก่อให้เกิดการนำพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ขึ้นมาใช้บังคับพระสงฆ์ทั่วประเทศ แต่เมื่อกาลเวลาและ สภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไป ทำให้เกิดปัญหาต่างๆ กับพระสงฆ์มากขึ้นเรื่อยๆ มีการวิ่งเต้นเพื่อขอ สมณศักดิ์ เพื่อประโยชน์ในการปกครอง เพื่อความมั่งคั่งมากอยากใหญ่อันเป็นการขัดต่อหลักพระธรรม วินัย

คำว่า “วินัย” หมายถึง การฝึกซึ่งเป็นชื่อของคัมภีร์ทางพุทธศาสนา (พระวินัยปิฎก) คัมภีร์ หนึ่งพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ .ศ. 2554 (ราชบัณฑิตยสถาน , 2556) ให้ความหมายว่า การอยู่ในระเบียบแบบแผน และข้อบังคับข้อปฏิบัติพระวินัยเป็นส่วนหนึ่งของพระไตรปิฎกเรียกว่า พระวินัยปิฎกอย่างหนึ่ง พระวินัยหมายถึง ลีลาของพระสงฆ์(พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระจันทบุรีนฤนาถ, 2553)ความหมายว่า วินัยในพุทธศาสนา ได้แก่ศีล คือหลักหรือข้อ กฎหมายที่ใช้บังคับแก่นักบวช (สมณะหรือสงฆ์) ประเภทของพระวินัยในทางพุทธศาสนา วินัย คือ กฎหมายที่สาวกของพระพุทธเจ้าต้องประพฤติปฏิบัติแบ่งออกเป็นแบ่งตามบุคคลที่รักษา ดังนี้ อย่างไรก็ตาม พระวินัยจัดเป็นกฎหมายเป็นส่วนสำคัญที่พระภิกษุสงฆ์ต้องสวดทุกกึ่งเดือน เรียกว่า พระปาติโมกข์พระพุทธเจ้าทรงอยู่ในฐานะเป็นพระธรรมราชา ผู้ปกครองพระภิกษุสงฆ์เป็นพระสังฆปริณายกแลพระสงฆ์และทรงเป็นสังฆปริณายก คือ ผู้นำในหมู่พระภิกษุสงฆ์(สุชีพ ปุญญานุภาพ, 2540)เจตนารมณ์ของการบัญญัติพระวินัย วิธีระงับอธิกรณ์ สภาพบังคับทางกฎเป็นแบบรูปธรรม คือเห็นได้ด้วยตาส่วนสภาพบังคับทางพระพุทธศาสนา ส่วนใหญ่จะเป็นแบบนามธรรม มักจะไม่เห็นด้วยตาแต่จะเห็นด้วยใจที่เรียกว่าปฏิสาร คือ ความเดือดร้อนใจ อาบัติโทษที่เกิดจากการละเมิดในข้อที่พระพุทธเจ้าห้ามเรียกว่าอาบัติ มี 2 ประการคือ 1) อเทกิจฉา ได้แก่อาบัติที่แก้ไขไม่ได้ 2) สเทกิจฉาอาบัติที่แก้ไขได้(สุชีพปุญญานุภาพ, 2540)

ในกรณีพระภิกษุทำผิดวินัยก็เป็นผิดแต่เฉพาะทางธรรมวินัยเท่านั้นไม่ผิดทางโลกในกรณีเป็นความผิดในทางโลก (โลกวัชชะ) เช่น ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 208 บัญญัติว่า ถ้าพระภิกษุฝ่าฝืนกฎของศาสนาก็ถือเป็นการละเมิดภายในศาสนานั้นเท่านั้นไม่ใช่อาชญากรรมในโลก ภายนอก อย่างไรก็ตาม หากผู้ใดแอบอ้างเป็นพระภิกษุหรือนักบวชเพื่อหลอกลวงผู้อื่น ถือว่าผิดกฎหมายต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือทั้งจำทั้งปรับ ประมวลกฎหมายอาญาเป็น

บทบัญญัติเกี่ยวกับความผิดอาญา และโทษ เป็นประมวลกฎหมายอาญาฉบับที่สองของ ไทย (ประมวลกฎหมายอาญาฉบับแรก คือ กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127) ได้มี พระราชบัญญัติให้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ใน วันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ.2499 และบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2500 และ มี พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2502 ต่อมา มี พระราชบัญญัติ แก้ไข เพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญาฉบับที่ 2 ฉบับที่ 12 โดยใช้เวลาตั้งแต่ พ.ศ. 2512-- 2535 ซึ่งประมวลกฎหมายอาญาได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ทันต่อการ เปลี่ยนแปลงของสังคมไทย ประมวลกฎหมายอาญา มี 398 มาตรา ซึ่งได้มีบางมาตราที่ เกี่ยวข้องกับ การกระทำโดยประมาท ตัวอย่างเช่น อุบัติเหตุจากการขับรถชนคนตาย เป็นต้น ดังนั้น ประเด็นสำคัญของประมวลกฎหมาย อาญา และประเภทความผิดทางอาญามี 2 ประเภทคือ 1) ความผิดในตัวเอง คือ ความผิดที่คนทั่วไปเห็นชัดเจนว่าเป็นความผิดต่อ ศีลธรรมอันดี ของประชาชน 2) ความผิดเพราะกฎหมายห้าม คือ ความผิดที่เกิดจากการที่ กฎหมายบัญญัติให้เป็นความผิด โดยอาจมีได้เกี่ยวกับศีลธรรมเลย ซึ่งหากกล่าวถึงทฤษฎี กฎหมายสามยุค ความผิดเพราะ กฎหมายห้ามอยู่ในยุคกฎหมายเทคนิค กฎหมายอาญากระทำ ความผิดไว้ 3 ประเภทคือ 1) ความผิดโดยการกระทำ 2) ความผิดโดยการงดเว้นการกระทำ 3) ความผิดโดยการละเว้นการกระทำ การกระทำความผิดที่เกี่ยวกับเพศตามมาตรา 276 ผู้ใด ช่มชู้นกระทำชำเราผู้อื่น โดยชู้เชียวด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยผู้อื่นนั้นอยู่ใน ภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้หรือ โดยทำให้ผู้อื่นนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่นต้องระวางโทษ จำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท(ทวีปศรีน่วม, 2567) พระมี ความแตกต่างจากคนอย่างไร แยกจะได้ดังนี้พระเดิมเป็นตัวแทนขององค์สมเด็จพระพุทธเจ้าซึ่ง เป็นตัวแทนของพระพุทธศาสนาในประเทศไทย จะนับถือศาสนาพุทธ ดังนั้นพระต้องครองวินัย มาก เป็นหลักในการพัฒนาตนเอง และมีความยึดหยุ่นมาก ต้องเดินสาย กลาง แตกต่างจาก มนุษย์คือ จะต้องถือศีลตัดออกจากกิเลส รัก โกรธหลงและถือพระธรรมวินัย 227 ข้อ โดยยึดหลักพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด ปฏิบัติตัวอยู่ในศีลในธรรม และ ให้ธรรมะ แก่มนุษย์ ทุกคน ส่วนมนุษย์ถือเป็นคนทุกคนทั่วไป ที่มี ความรักโลกโกรธหลง มีการ ผ่าสัตว์ตัดชีวิตบางครั้ง บางคน ไม่ได้อยู่ในศีล 5 ไม่ต้องปฏิบัติตัวไม่ต้องครองเรือนอยู่ในศีลไม่ต้องเดินบิณฑบาตไม่มีข้อ ห้าม(สุชีพ ปุณฺณานุกาภ, 2540)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎีกระทำผิดพระวินัยของพระภิกษุกรณีเสพเมถุน
2. เพื่อศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบกระทำผิดพระวินัยของพระภิกษุกรณีเสพเมถุนกับ การกระทำผิดอาญาเกี่ยวกับเพศของต่างประเทศ
3. เพื่อเสนอแนะของมาตรการกระทำผิดพระวินัยของพระภิกษุกรณีเสพเมถุน เปรียบเทียบกับการกระทำผิดอาญาเกี่ยวกับเพศ

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) จะทำการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง พระไตรปิฎก อรรถกถา ฎีกา หนังสือเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา หนังสือตำรากฎหมาย วิทยานิพนธ์ บทความทางวิชาการ วารสารกฎหมาย งานวิจัย สื่ออิเล็กทรอนิกส์ แนวคำพิพากษา รวมทั้ง ระเบียบ คำสั่ง และหนังสือราชการที่เกี่ยวข้อง มาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการสร้างข้อสรุป นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์

ผลการวิจัย

1. ความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎีกระทำผิดพระวินัยของพระภิกษุกรณีเสพเมถุน กระทำ ความผิดอาญาเกี่ยวกับเพศ

ประเทศไทยเป็นดินแดนที่พระพุทธศาสนาสามารถประดิษฐานมั่นคงอย่างไม่ขาดตอน รวมทั้งมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับในความบริสุทธิ์ของพระศาสนามาแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ตาม สถานภาพเช่นนี้ย่อมเปลี่ยนแปลงไปได้ตามเงื่อนไขและความรู้ความเข้าใจของสังคมที่วิวัฒนาการไป ตลอดเวลา จากเหตุการณ์ในสังคมไทยในยุคหลังที่เกิดกับพระภิกษุที่มีชื่อเสียง และมีศิษย์ สาณศิษย์มากมายได้สร้างความเป็นห่วงว่าพระพุทธศาสนาในประเทศไทยนี้ได้เสื่อมลงแล้ว อย่างรวดเร็ว การ ออกนอกกริตนกรอยเกิดขึ้นซ้ำๆ บ้างก็หนีไปพักร้อนในต่างประเทศ บ้างก็มี คติความติดตัวในขณะ ดำรงสมณเพศ บ้างก็หมกมุ่นอยู่กับพุทธพาณิชย์ การระดมเงินทอง และการสร้างเครื่องรางของขลัง อย่างเอาจริงเอาจังชาวพุทธจำนวนไม่น้อยเริ่มบอกว่าพระภิกษุที่ เครื่องครัด และนำศรัทธาในปัจจุบันมี น้อยแล้ว บางท่านเห็นว่าการเผยแพร่พระพุทธศาสนาใน ต่างประเทศได้บุญมากเพราะจะช่วยสืบสาน พระพุทธศาสนาได้เมื่อพระพุทธศาสนาที่แท้จริง ในประเทศไทยของเรา จะต้องสูญหายไปจริงๆ ที่จริง สภาพการณ์นี้เป็นสภาพการณ์ที่เคย เกิดขึ้นมาแล้วในอดีต จนบางยุคชาวพุทธไม่เชื่อว่าพระภิกษุที่บรรลุนิพพานนั้นมีจริงๆ ต้องนับถือพระศรีอริยเมตไตรยแทนก็มี วินัยบัญญัติ ได้แก่ ศีลของพระภิกษุพระวินัยบัญญัติ ส่วนนี้ เป็นส่วนที่มาในพระปาติโมกข์ เป็นการกล่าวแต่เพียงโดยย่อ เพื่อให้ง่ายต่อการศึกษา ของพระภิกษุที่บวชใหม่ (เรียกว่า นวกภิกษุ) อนุศาสน์ 8 อย่าง คือ นิสสัย 4 อภิญญกิจ 4 ได้แก่ ปัจจัยเครื่องอาศัยของบรรพชิต เรียกนิสสัย มี 4 อย่าง คือ เที่ยวบิณฑบาต 1 นุ่งห่มผ้าบังสุกุล 1 อยู่โคนไม้ 1 ฉันทาตองด้วยน้ำมูลรณะ 1 กิจที่ไม่ควรทำ เรียกอภิญญกิจ มี 4 อย่าง คือ เสพ เมถุน 1 ลักของเขา 1 ฆ่าสัตว์ 1 พุทอวดคุณพิเศษที่ ไม่มีในตน 1 กิจ 4 อย่างนี้ บรรพชิตทำ ไม่ได้ ลิกขาของภิกษุ มี 3 อย่าง ได้แก่ ความสำรวมกายวาจาให้เรียบร้อย ชื่อว่า ศีล 1 ความ รักษาใจมั่น ชื่อว่าสมาธิ 1 ความรอบรู้ในกองสังขาร ชื่อว่าปัญญา 1 โทษที่เกิดเพราะความ ละเมิดในข้อที่พระพุทธเจ้าห้าม เรียกว่า “อาบัติ” อาบัตินั้นว่าโดยชื่อ มี 7 อย่าง คือ ปาราชิก

1 สังฆาติเสส 1 ฤกษ์จัจัย 1 ปาจิตตีย์ 1 ปาฏิเทสนียะ 1 ทุกกฏ 1 และทพภา สิต 1 ปาราชิกนั้น ฤกษ์ต้องเข้าแล้วขาดจากฤกษ์ สังฆาติเสสนั้น ต้องเข้าแล้ว ต้องอยู่กรรมจึงพ้นได้ อาบัติอีก 5 อย่างนั้น ฤกษ์ต้องเข้าแล้ว ต้องแสดงต่อหน้าสงฆ์หรือคณะหรือภิกษุรูปใดรูปหนึ่งจึงพ้นได้ อากาศที่ฤกษ์จะต้องอาบัติเหล่านี้ 6 อย่าง ได้แก่ ต้องด้วยไม่ละอายต้องด้วยไม่รู้ว่าเป็น อาบัติ ต้องด้วยสงสัยแล้วขึ้นทำลง ต้องด้วยสำคัญว่าควรในของที่ไม่ควร ต้องด้วยสำคัญว่าไม่ควรในของที่ควร ต้องด้วยลิมสติ อย่างไรก็ตามข้อที่พระพุทธเจ้าห้ามซึ่งยกขึ้นเป็นสิกขาบทที่ มา ในพระปาติโมกข์ 1 ไม่ได้มา ในพระปาติโมกข์ 1 สิกขาบทที่ มา ในพระปาติโมกข์นั้น คือ ปาราชิก 4 สังฆาติเสส 13 อนินย 2 นิส สัคคียปาจิตตีย์ 30 สุทธิก-ปาจิตตีย์ 92 ปาฏิเทสนียะ 4 รวมเป็น 150 นับทั้งเสขียะ 75 อธิกรณสมณะ 7 ด้วยเป็น 227 สิกขาบทที่ มา ในพระ ปาติโมกข์นั้น ปรับอาบัติแก่ภิกษุผู้ล่วงละเมิดไว้ครบทุกอาบัติ คือ ระบุอาบัติโดยตรง 4 กอง ได้แก่ ปาราชิกสังฆาติเสสปาจิตตีย์ ทั้งที่เป็นนิสสัคคียปาจิตตีย์ และสุทธิก ปาจิตตีย์ และปาฏิ เทสนียะ มีอาบัติที่ไม่ระบุไว้โดยตรงอีก 3 กอง ได้แก่ ฤกษ์จัจัย ทุกกฏ ทพภาสิต(สมเด็จพระ มหาสมณเจ้ากรมพระยาวชิรญาณวโรรสพิมพ์, 2552)

สำหรับประเทศไทย พุทธกรรมภาคความทางเพศทางกฎหมายมีบทบัญญัติของกฎหมาย ไทยที่เกี่ยวข้องคือประมวลกฎหมายอาญาพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงานพ.ศ. 2541 และกฎ ก.พ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเป็นการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ พ.ศ. 2553 การกระทำ ความผิดเกี่ยวกับเพศ ไม่ได้มีเฉพาะการข่มขืนกระทำชำเราหรือการกระทำอนาจารแต่ยังคงมี ความผิดฐานคุกคามทางเพศตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 397 วรรคสอง(ทวีป ศรีน่วม, 2567)เป็นความผิดลหุโทษ ซึ่งมีบทลงโทษเพียงเล็กน้อยหรือแม้กระทั่งการลงโทษหรือคุกคาม ทางเพศ ตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน มาตรา 167 ที่ถือว่า ไม่ใช่การกระทำความผิด ร้ายแรงแต่ก็เป็นการ กระทำความผิดทางเพศด้วยเช่นกัน มีบทลงโทษเป็นโทษปรับเท่านั้น นอกจากนี้ยังมี กฎ ก.พ.ว่า ด้วยการกระทำความผิดเป็นการล่วงละเมิดหรือการคุกคามทางเพศ พ.ศ. 2553 (กฎก.พ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเป็นการล่วงละเมิดหรือการคุกคามทางเพศพ.ศ. 2553, 2553)ที่ได้กำหนดลักษณะของการ กระทำความผิดไว้อย่างละเอียด ดังจะเห็นได้ว่าไม่ว่าจำการ กระทำในลักษณะใดๆ ที่ก่อให้เกิดความไม่ ชอบธรรมทางเพศก็ถือว่าเป็นความผิดแล้วแต่จะรับ โทษหนักหรือเบาขึ้นต้องขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการ กระทำความผิดนั้นๆ ด้วยเหตุนี้จะเห็นได้ว่า การกระทำความผิดทางเพศสามารถกระทำได้หลายรูปแบบ และในแต่ละรูปแบบนั้นอาจมี ลักษณะการกระทำความผิดคาบเกี่ยวกัน อาทิ เช่น การกระทำอนาจาร กับการล่วงเกินทางเพศ นั้นมีลักษณะการกระทำทางเพศที่ใกล้เคียงกันมากเห็นได้จากที่ศาลฎีกาวินิจฉัย กรณีการติดตั้ง กล้องบันทึกภาพไว้ที่ใต้โต๊ะทำงานของหญิงสาวเป็นการกระทำอนาจารตามประมวล กฎหมาย อาญามาตรา 278 และเป็นการรังแกข่มเหงผู้อื่นแต่นอกจากนี้ยังถือได้ว่าเป็นการทำให้ผู้อื่น ได้รับความเสียหายหรือเดือดร้อนรำคาญในที่สาธารณะสถานตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 397 ด้วยในเรื่องนี้มีข้อสังเกตว่า คดีนี้น่าจะเป็นกระทำความผิด และฟ้องกันในขณะที่มาตรา

397 ยังไม่ได้มี การแก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมเมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2558 โดยตามประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 22 พ.ศ. 2558) ซึ่งเป็นกฎหมายเดิมยังไม่มีการบัญญัติความผิดฐานคุกคามทางเพศไว้ในมาตรา 397 วรรคสอง แต่เมื่อพิจารณาการกระทำ ดังกล่าว ตามกฎหมายใหม่น่าจะมีความใกล้เคียงกับการคุกคามทางเพศ ตามมาตรา 397 วรรคสอง มากกว่าการกระทำอนาจารตามมาตรา 278-279 ตามที่กล่าวไปแล้วว่า จะเห็นได้ว่าเป็น การกระทำ ความผิดเกี่ยวกับเพศที่มีความใกล้เคียงกันมากทำให้เกิดความคลุมเครือในการใช้กฎหมาย และอาจ เป็นเหตุให้การกระทำผิดเล็กๆ จะต้องรับโทษหนักขึ้นหรือทำให้การกระทำผิดที่ร้ายแรง ได้รับโทษเพียงเล็กน้อยเพราะไม่มีการกำหนดขอบเขตการกระทำ ความผิดดังกล่าวไว้เฉพาะตั้งเช่นคำ ว่า กระทำชำเราด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงนำมาสู่ประเด็นปัญหาดังต่อไปนี้(ทวีป ศรีน่วม, 2567)

1. โดยหลักกฎหมายอาญาต้องมีความชัดเจนจึงจะสามารถลงโทษผู้กระทำความผิดได้ถูกต้อง และเหมาะสมตามฐานความผิด โดยสำหรับความผิดเกี่ยวกับเพศได้มีการกำหนดความหมายของคำนิยามคำว่า กระทำชำเรามาตั้งแต่แรกก่อนที่จะมีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญาในปี พ.ศ. 2562 ซึ่งถูกกำหนดไว้ใน มาตรา 276 วรรคสอง แต่ความหมายของคำนิยามดังกล่าว ยังคงมีปัญหาในส่วนของคำว่า กระทำกับเพราะเป็นคำที่สามารถตีความได้กว้างเกินจึงเป็นปัญหา ในการใช้กฎหมายล่าสุดในปี พ.ศ. 2562 ได้มีการแก้ไขความหมายของคำนิยามดังกล่าวให้สอดคล้อง กับการมีเพศสัมพันธ์ตามธรรมชาติกล่าวคือกระทำชำเราให้หมายความ ว่า กระทำเพื่อสนองความใคร่ ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำ ล้วงล้าอวัยวะเพศ ทวารหนักหรือช่องปากของผู้อื่น ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 1 (18) สารสำคัญของ การแก้ไขคำนิยาม คำว่า กระทำ ชำเราในครั้งนี้ คือ จากเดิมใช้คำว่ากระทำกับ เปลี่ยนเป็นล้วงล้า และตัดคำว่า ชีววัตถุอื่นใดนอกจากอวัยวะเพศผู้กระทำ ออก เพื่อให้คงไว้ซึ่งการมีเพศสัมพันธ์ตามธรรมชาติโดยการใช้อวัยวะเพศเท่านั้น ทำให้การบัญญัติ ความหมายดังกล่าวเพศหญิงจะมีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราได้หรือไม่หรือมีเพียงเพศชายเท่านั้น ที่จะสามารถมีความผิดดังกล่าวได้ และเหมาะสมกับสภาพสังคมในปัจจุบันหรือไม่ ปัจจุบันปรากฏปัญหาการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศโดยผู้กระทำเป็นเพศหญิงนอกจากนี้ตามกฎหมายใหม่ การใช้สิ่งอื่นใดหรืออวัยวะอื่นใด ที่ไม่ใช่อวัยวะเพศล้วงล้า อวัยวะเพศหรือทวารหนักของบุคคลอื่นจะไม่นับเป็น กระทำชำเราอีกต่อไปเป็นเพียงความผิดฐานกระทำอนาจารตามมาตรา 278 วรรคสอง เมื่อพฤติกรรม ของมนุษย์ที่มีความซับซ้อนเกินกว่าที่จะมีเพศสัมพันธ์ตามธรรมชาติ การแก้ไขกฎหมายครั้งนี้ส่งผล กระทบไปถึงการอนาจารเพราะจากเดิมไม่ได้กำหนดนิยามไว้ก็ต้องมีคำนิยามไปโดยปริยายเพราะ พฤติการณ์การล้วงล้าใดที่ไม่ใช่อวัยวะเพศก็ย่อมเป็นการอนาจารตามมาตรา 278 วรรคสองทั้งสิ้นซึ่ง พฤติการณ์ทั้งสองกรณีมีความคาบเกี่ยวกันแต่ต่างกันเพียงวัตถุที่ใช้กระทำความผิดเพียงเท่านั้น อีกทั้ง การกระทำอนาจารยังคงเป็นปัญหา

เนื่องจากยังไม่มีข้อกำหนดความหมายหรือขอบเขตการกระทำ ความผิดไว้เฉพาะ ดังเช่น “การกระทำชำเรา”

2. การกระทำชำเราตามมาตรา 276 และการกระทำอนาจารตามมาตรา 278 วรรคสอง เป็น ความผิดเกี่ยวกับเพศที่ได้มีบทลงโทษเท่ากัน กล่าวคือ “การกระทำชำเรา” ตามมาตรา 276 ใช้ข้อวิญญะ เพศในการกระทำความผิด แต่การกระทำอนาจารตามมาตรา 278 วรรคสอง ใช้วัตถุหรืออวัยวะอื่นใด ที่ไม่ใช่ข้อวิญญะเพศในการกระทำความผิด ซึ่งอาจจะหมายความถึง นิ้ว หรือลิ้นของผู้กระทำก็ได้เมื่อ พิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่า พฤติกรรมการกระทำทั้งสองลักษณะ ดังกล่าวเป็นการกระทำในลักษณะ เดียวกันแต่แตกต่างกันเพียงวัตถุที่ใช้กระทำเท่านั้นแต่วัตถุที่ใช้กระทำนั้นเป็นปัจจัยที่สำคัญในความผิด เกี่ยวกับเพศเพราะหลังจากที่มีการแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายอาญาในปี พ.ศ.2562 สำระสำคัญ ของความผิดฐานกระทำชำเรา ก็คือ อวัยวะเพศ และยังให้ความสำคัญกับ พฤติการณ์การกระทำ ความผิด ซึ่งก็คือการล่วงล้ำการที่ ประมวลกฎหมายอาญาออกมาในลักษณะนี้เป็นผลมาจากการ สนับสนุนให้นิยามมีการบัญญัติ ของการกระทำชำเราเป็นการมีเพศสัมพันธ์ตามธรรมชาติ กล่าวคือ อวัยวะเพศชายมีการสอด ใส่เข้าไปในอวัยวะเพศหญิงเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำจึงได้มีการบัญญัติ คำนิยามของคำ ว่า “กระทำชำเรา” ไว้เป็นการเฉพาะในมาตรา 1 (18) แต่ด้วยความที่ผู้ออกกฎหมาย รู้อยู่แล้ว ว่านิยามดังกล่าวไม่ได้ครอบคลุมไปถึงพฤติกรรมของมนุษย์ที่มีความซับซ้อนเพราะไม่ว่าจะใช้ อวัยวะเพศหรือวัตถุอื่นใดก็สามารถสนองความใคร่ของผู้กระทำได้เช่นกัน จึงได้ออกกฎหมาย ให้การ กระทำชำเราตามมาตรา 276 และการกระทำอนาจารตามมาตรา 278 วรรคสอง ให้มี บทลงโทษ เท่ากัน แต่หากกำหนดบทลงโทษไม่เหมาะสมกับความเสียหายที่เกิดจากพฤติกรรม การกระทำความผิด อาจจะนำไปสู่ปัญหาต่างๆได้ ดังนั้น สำหรับบทลงโทษของการกระทำ ความผิดดังกล่าวควรจะกำหนดโทษให้เท่ากันหรือไม่ ดังนั้นการที่บทลงโทษของความผิดฐาน กระทำชำเราตามมาตรา 276 เท่ากับความผิดฐานกระทำ อนาจารตามมาตรา 278 วรรคสอง จึงส่งผลให้การกระทำชำเราหรือการกระทำอนาจารต่อผู้ใต้อำนาจ ด้วยประการอื่นใด ตาม มาตรา 285 ซึ่งอาจหมายความรวมถึงผู้ใต้บังคับบัญชาด้วยต้องรับโทษหนักขึ้น อีกหนึ่งในสาม

3. การที่ได้มีการแก้ไข ตามมาตรา 285ใหม่โดยเพิ่มคำว่า ผู้ใต้อำนาจด้วยประการอื่นใด ส่งผลให้การกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศต่อผู้ใต้บังคับบัญชาไม่สามารถยอมความได้ในประเด็น นี้ผู้วิจัย จึงได้วิเคราะห์ในมุมมองที่เป็นผลกระทบของการบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายในเรื่อง ดังกล่าวว่ามี ผลกระทบอย่างไรบ้าง และการบัญญัติกฎหมายดังกล่าวทำให้ช่วยแก้ไขปัญหา ความผิดเกี่ยวกับเพศได้ จริงหรือไม่ และจะเหมาะสมหรือไม่เมื่อเทียบกับผลกระทบที่จะตามมา หลังจากบัญญัติกฎหมายนั้น ซึ่ง การบัญญัติกฎหมายไม่ว่าจะเป็นความผิดฐานกระทำชำเรา ความผิดฐานกระทำอนาจาร และความผิด ฐานคุกคามทางเพศ ที่กระทำต่อผู้ใต้บังคับบัญชา เป็นความผิดที่ไม่สามารถยอมความกันได้อาจเป็น เพราะแท้จริงแล้วอาจเพื่อต้องการที่จะลด อาชญากรรมหรือให้อาชญากรเกรงกลัวไม่กล้ากระทำ ความผิด แต่ในทางกลับกันอาจทำให้คดี

ขึ้นสู่ศาลเป็นจำนวนมาก ทำให้การพิจารณาคำเนิคดีของศาล อาจจะทำให้มีประสิทธิภาพที่ลดลง มีระยะเวลาในกระบวนการพิจารณาคดีนานขึ้น และส่งผลให้เกิดความยุติธรรมที่ล่าช้า รวมทั้งสูญเสียงบประมาณของประเทศอย่างมหาศาล และการบัญญัติกฎหมาย อย่างไรถึงจะเป็นสิ่งที่เหมาะสม และเกิดประโยชน์สูงสุดกับสังคม ดังนั้น สุตท้ายบทลงโทษก็ยังคงเท่ากันอีกด้วย และดังที่กล่าวไปแล้วในประเด็นแรกว่า การคุกคามทางเพศ ตามมาตรา 397 วรรคสอง มีพฤติกรรมการกระทำความผิดคาบเกี่ยวกับการกระทำ อนาจารแต่ในส่วนของบทลงโทษนั้น แต่ถือว่ามีบทลงโทษน้อยกว่าการกระทำอนาจารมาก และถึงอย่างไร เมื่อเป็นการคุกคามทางเพศต่อผู้ได้บังคับบัญชาก็เป็นความผิดเกี่ยวกับเพศเช่นกันแต่กฎหมายก็ยังคง บัญญัติบทลงโทษไว้ไว้อยู่เหมือนกันอีกทั้งจะส่งผลกระทบต่อผู้ที่ได้กระทำต่อผู้ได้บังคับบัญชา ซึ่ง การกำหนดบทลงโทษนั้นจึงถือเป็นเรื่องสำคัญนำไปสู่บทลงโทษของประมวลกฎหมายอาญาใน ความผิดเกี่ยวกับเพศบัญญัติไว้เหมาะสมแล้วหรือไม่ (ทวีปศรีน่วม, 2567)

2. บทวิเคราะห์เปรียบเทียบกระทำผิดพระวินัยของพระภิกษุกรณีเสพเมถุนกับการกระทำความผิดอาญาเกี่ยวกับเพศของต่างประเทศ

จากการกระทำผิดพระวินัยของพระภิกษุกรณีเสพเมถุนในประเทศไทยผู้ซึ่งมีพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาตินั้น พบว่า การกระทำของพระภิกษุประพฤติผิดพระธรรมวินัย ในการเสพเมถุนเริ่มมีเป็นจำนวนมากขึ้น ส่วนใหญ่จึงได้ยื่นข่าวจากช่องทางทีวี ในโลกโซเชียล facebook สื่อออนไลน์ต่างๆ และเมื่อเทียบกับในอดีตที่ผ่านมาได้มีการลงโทษทางวินัยและทางอาญา ต่อพระภิกษุที่เสพเมถุน แต่ในปัจจุบันได้มีการลดโทษลงโดยอาศัยกฏนิคหกรรมตามพระธรรมวินัย คือ ต้องสึก หรือสละสมณะเพศโดยทันทีเท่านั้น จึงเป็นเหตุให้พระภิกษุละเมิดไม่เกรงกลัว และการกระทำผิด พระธรรมวินัย เสพเมถุนอันเป็นการทำลายศรัทธาของประชาชนหรือชื่อเสียงของคณะสงฆ์หรือศาสนาพุทธ ทำให้ศาสนาพุทธไม่บริสุทธิ์ด้วยการกระทำให้หม่อมองพระภิกษุถือว่าเป็นบุคคลที่ทางพระพุทธศาสนาถือว่าเป็นสาวกที่ทำหน้าที่สืบทอดอายุพระพุทธศาสนาต่อจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ภิกษุจึงอยู่ในฐานะสูงที่ควรแก่การสักการบูชา สมควรต้องประพฤติตนอยู่ในพระธรรม วินัย เพื่อเป็นแบบอย่างแก่ประชาชนทั่วไป การที่พระภิกษุต้องอาบัติปาราชิกสิกขาบท (สิกขาบทที่ 1) หรือผิดฐานเสพเมถุนจึงต้องรับผิดกฎหมายทางธรรมควบคู่กับกฎหมายทางโลก (กฎหมายบ้านเมือง กฎหมายแพ่ง กฎหมายอาญา) เพื่อเป็นการปกป้องพระพุทธศาสนาควบคู่กับความสงบเรียบร้อยใน สังคมและศีลธรรมอันดี แต่ในปัจจุบัน พบว่า บทลงโทษของพระภิกษุที่อาบัติปาราชิก (สิกขาบทที่ 1) ซึ่งยังไม่เป็นที่ยอมรับจากสังคม กล่าวคือ พระภิกษุเพียงแต่รับโทษจากกฎหมายทางธรรมด้วยการลา สิกขาแต่รอดพ้นจากกฎหมายทางโลก เมื่อเวลาผ่านไปก็สามารถกลับมาบวชใหม่ได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ การกำหนดบทลงโทษของพระภิกษุที่อาบัติปาราชิก (สิกขาบทที่ 1) ต้องปรับเปลี่ยนกฎหมายทางโลก และพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 ในส่วนของกฎหมายอาญา มาตรา 11 ว่าด้วย การลงนิคหกรรมควบคู่กันเพื่อให้บทลงโทษของ พระภิกษุที่ปาราชิก (สิกขาบทที่

1) ควรเน้นไปที่การกระทำความผิด ถึงแม้ว่าการเสพเมถุนจะเกิดขึ้นจากการยินยอมหรือไม่ ยินยอมก็ต้องอาบัติ ปาราชิกและต้องลาสิกขาโดยทันที และห้ามกลับมาบวชใหม่ และรับ ผิดทางอาญาร่วมด้วยคือ ต้อง เสียค่าปรับ และติดคุกเพื่อให้เกิดความเหมาะสม และสอดคล้อง ต่อการดำเนินการต่างๆ ตาม กระบวนการยุติธรรมทางอาญา

1. ปัญหาเรื่องบทลงโทษทางอาญาแก่พระภิกษุละเมิดพระธรรมวินัย เนื่องจากมี กฎหมายที่เรียกว่าพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ กฎเกณฑ์ของพระภิกษุในประเทศไทยจึงมีปัญหา บางประการ บางคนแก่งทำเป็นพระหรือทำช่วงขณะบวช เช่น ดิถยาเสพติดแต่ไม่มี บทลงโทษ ใด ๆ ที่ทำให้ประชาชนหมดศรัทธาในพระภิกษุและศาสนาพุทธ นอกจากนี้ พระภิกษุที่ทำ ผิด ขอบเมาเหล้า ก็ไม่รับผลใดๆ ทั้งสิ้น นี่เป็นปัญหาใหญ่ในสังคมไทย เช่น ไม่มีกฎหมายห้าม พระภิกษุ อยู่กับผู้หญิงเสพยา ซึ่งจะทำให้พระภิกษุทำชั่วได้โดยไม่เกรงกลัว ส่งผลเสียหายต่อ ชื่อเสียงของสถาบัน พระภิกษุและศาสนาพุทธ ปัญหาอีกประการหนึ่งคือเกิดความสับสนว่าใคร จะได้เป็น “พระอุปัชฌาย์” ซึ่งมี บทบาทสำคัญในกระบวนการอุปสมบทพระภิกษุ บางครั้งผู้ บวชก็ผิดพลาดโดยเลือกคนที่เคยถูกลงโทษมา ก่อน แต่โทษเดียวของผู้บวชคือสูญเสีย สถานภาพภิกษุ ไม่มีการลงโทษอื่น ๆ ดังนั้น สิ่งสำคัญคือต้อง เลือกอย่างรอบคอบว่าใคร สามารถเป็นพระอุปัชฌาย์และดำเนินการกับผู้ที่ทำให้ผิดพลาดโดยไม่รู้จัก บุคคลนั้นดีพอ เรา จำเป็นต้องทำงานร่วมกันเพื่อแก้ไขปัญหานี้และดูแลซึ่งกันและกันอีกทั้งยังมี ปัญหาใน กรณีที่พระอุปัชฌาย์ได้กระทำผิดพลาดด้วยการจงใจอุปสมบท ให้กับบุคคลที่ถูกลงโทษละ จากสมณะเพศ เหตุเพราะบุคคลนั้นต้องปาราชิกมาแล้ว ซึ่งโทษที่พระอุปัชฌาย์จะได้รับก็มี เพียงแค่ถูก ถอดถอนความเป็นพระ อุปัชฌาย์เท่านั้น ไม่มีโทษทางอาญาหรือให้ลาสิกขา (สึก) ดังนั้นการเข้ามา บวชพระอุปัชฌาย์ต้องมีการคัดกรองพระ ที่จะเข้ามาบวชอย่างจริงจังและต้อง เอาผิดกับพระอุปัชฌาย์ หรือพ่อแม่ที่อนุญาต โดยไม่รู้นิสัยหรือ ความต้องการของผู้อยู่ร่วมดูแล อย่างแท้จริง

2. ปัญหาผลกระทบของการบังคับใช้กฎหมายกับพระธรรมวินัยข้อเสพเมถุน หาก พระภิกษุฝ่าฝืนกฎก็จะไม่มีวิธีจัดการกับสถานการณ์ที่ชัดเจน กฎเกณฑ์ในการจัดการกับ พระภิกษุที่ฝ่าฝืนกฎมีระบุไว้ในกฎหมายที่เรียกว่าพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ กฎหมายฉบับนี้ อธิบายว่าพระสงฆ์ที่ฝ่าฝืนกฎควรได้รับโทษอย่างไร แต่ไม่มีโทษทางอาญา ซึ่งหมายความว่า การ ลงโทษ สำหรับการละเมิดกฎนั้นจะถูกตัดสินโดยกฎหมาย แต่ไม่สามารถบังคับใช้ในศาลได้ ทำให้ยากต่อการ ทราบวิธีจัดการเรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับพระภิกษุที่ฝ่าฝืนกฎ จากการ ศึกษาวิจัย พบว่า พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคณะ สงฆ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 และประมวลกฎหมายอาญา มีการบัญญัติคุ้มครอง พระศาสนา รวมอยู่ด้วย แต่เป็นการ คุ้มครองพระศาสนาในทาง “ศาสนวัตถุ” เป็นหลัก ยังไม่สามารถ คุ้มครองพระศาสนาโดยการป้องกันและปราบปรามการกระทำหรือการปฏิบัติของพระภิกษุที่ กระทำ ความผิดต่อพระธรรมวินัยอย่างร้ายแรงได้อย่างเป็นรูปธรรม (ปาราชิก ลิกขาบทที่ 1)

3. ปัญหาการปกครองคณะสงฆ์ และองค์กรของรัฐเมื่อพระภิกษุฝ่าฝืนกฎของพุทธศาสนาด้วยการใช้ยา ก็มีกฎหมายและกระบวนการในการจัดการกับสถานการณ์ อย่างไรก็ตาม มีกฎหมายที่ล้ำสมัยบางประการที่ทำให้การบังคับใช้ กฎหมายเหล่านี้ได้อย่างยุติธรรมเป็นเรื่องยาก การศึกษาวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาการปรับปรุงกฎหมายและ กฎระเบียบต่างๆ ให้ดีขึ้นเพื่อจัดการกับพระที่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ได้ดีขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องการใช้ยาเสพติด โดยการเปรียบเทียบการลงโทษในพุทธศาสนาและกฎหมายอาญา เป้าหมายคือการหาวิธีที่ดีกว่า ในการแก้ไขปัญหาเหล่านี้ และให้แน่ใจว่าพระภิกษุปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของพุทธศาสนาอย่างเหมาะสม การศึกษานี้ยังพิจารณาถึงการปรับปรุงกฎหมายที่ควบคุมองค์กรสงฆ์ที่รับผิดชอบดูแล พระภิกษุ ผู้วิจัยเชื่อว่าผลการศึกษาคั้งนี้จะเป็นประโยชน์ทั้งด้านกฎหมายอาญาและหลัก พระพุทธศาสนาสำหรับพระภิกษุ พวกเขาเปรียบเทียบการลงโทษสำหรับการละเมิดกฎในพุทธศาสนา และในกฎหมายอาญา โดยเฉพาะการพิจารณาวิธีจัดการกับพระที่เสพยา พวกเขา ยังพิจารณาถึงการ ปรับปรุงกฎเกณฑ์สำหรับพระภิกษุในพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ด้วย พวกเขา ใช้วิธีการวิจัยเพื่อทำความเข้าใจวิธีจัดการกับพระสงฆ์ที่ฝ่าฝืนกฎ โดยเฉพาะเรื่องยาเสพติด และเปรียบเทียบกับพฤติกรรมทาง อาญา จากการศึกษาวิจัย ปัญหาการกระทำผิดพระวินัยของพระภิกษุกรณีเสพเมถุน เปรียบเทียบกับความผิดทางอาญาเกี่ยวกับเพศพบว่า พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 แก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 ได้มีการยกเลิกบทลงโทษทางอาญาแก่ พระภิกษุที่เสพเมถุนทำให้มีการประพฤติกว้างละเมิดพระธรรมวินัยเพิ่มมากขึ้นและไม่เป็นที่เกรงกลัว ต่อกฎหมายบ้านเมือง นานมาแล้วมี กฎเกณฑ์ให้พระภิกษุปฏิบัติตามเพื่อให้เป็นคนดีและประพฤติตน ดี แต่พระภิกษุบางรูปก็เริ่มทำชั่ว เช่นเสพยา หรือทำชั่วร่วมกับผู้อื่น กฎเกณฑ์เปลี่ยนไป บัดนี้ พระสงฆ์เหล่านี้ไม่เดือดร้อนเหมือนเมื่อก่อน พวกเขาไม่ต้องกังวลว่าจะมีปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายหรือผู้ที่ บังคับใช้กฎ สิ่งนี้ทำให้พวกเขากลัวที่จะทำสิ่งเลวร้ายน้อยลง กฎบางข้อยังไม่ชัดเจนนัก ดังนั้นจึงยากที่ จะรู้ว่าอะไรเป็นสิ่งไม่ดีและสิ่งไหนไม่ชัดเจน ผู้ศึกษาเรื่องนี้คิดว่ารัฐบาลควรออกกฎหมายที่เข้มงวด กว่านี้ และลงโทษพระสงฆ์ที่ทำชั่ว พวกเขาควรทำให้กฎหมายชัดเจนขึ้นเพื่อให้ทุกคนรู้ว่าอะไรถูกและผิด

3. เสนอแนะของมาตรการกระทำผิดพระวินัยของพระภิกษุกรณีเสพเมถุน เปรียบเทียบกับการกระทำผิดความผิดอาญาเกี่ยวกับเพศ

มาตรการที่เกี่ยวข้องทางกฎหมายเกี่ยวกับสมณะเพศ คือ กฎและกฎหมายที่สำคัญสำหรับผู้นำศาสนาในประเทศไทยเช่นพระภิกษุ พวกเขาต้องปฏิบัติตามกฎเหล่านี้เนื่องจากเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายพระราชบัญญัติคณะสงฆ์พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญาของมหาเถรสมาคม ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2521) และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และในหลักเกณฑ์ในมาตรา 29 ระบุว่าพนักงานสอบสวนไม่อาจตัดสินได้ว่าจะลงโทษอะไรด้วยตนเอง พวกเขาจำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของกลุ่มศาสนาพุทธ และต้องแน่ใจว่าพวกเขามีเหตุผล

ที่ชัดเจนในการนำตัวบุคคลไปควบคุมตัว มาตรา 30 ระบุว่าเฉพาะพระที่เคยกทำชั่วหรือเคยเดือดร้อนมาก่อนเท่านั้นจึงจะสามารถส่งตัวเข้าคุกได้ มีศาลพิเศษเฉพาะสำหรับจัดการกับคดีประเภทนี้เกี่ยวกับพระภิกษุเท่านั้น อย่างไรก็ตาม การนำผลการวิจัยนี้ ไปใช้ประโยชน์ทั้งในส่วนคณะสงฆ์ผู้ปกครอง ภิกษุทั่วไป อุบาสก อุบาสิกา และส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง มีข้อสรุป ดังนี้

1) คณะสงฆ์ไทยเป็นกลุ่มพระภิกษุที่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และคำสอนบางประการ ก่อนจะบวชก็สอนกฎเกณฑ์เหล่านี้ให้เข้าใจดี กฎเกณฑ์ดังกล่าวช่วยให้พระภิกษุมีวินัยและเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และป้องกันไม่ให้เกิดผิดพลาด หากพระภิกษุฝ่าฝืนกฎ ผู้นำที่รับผิดชอบจะต้องรับผลที่ตามมา

2) ภิกษุควรสนใจศึกษา พระธรรมวินัยให้แตกฉาน รักษาศีล และรักษาพระวินัยให้บริสุทธิ์ไร้มลทิน

3) อุบาสก อุบาสิกา หาโอกาสส่งเสริมพระภิกษุ/สามเณร ให้ศึกษาพระธรรมวินัย และปฏิบัติตามพระวินัย ไม่ส่งเสริมให้พระภิกษุกระทำผิดพระธรรมวินัย และไม่สนับสนุนหรืออุปถัมภ์บำรุงภิกษุที่ละเมิดพระวินัย

4) ส่วนราชการ เช่น สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติควรดำเนินการสรรหาเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้เกี่ยวกับพระวินัย เพื่อเวลาเกิดปัญหาภิกษุทำผิดพระวินัยจะได้ช่วยคณะสงฆ์แก้ไขปัญหา

อภิปรายผลการวิจัย

จากการกระทำผิดพระวินัยของ พระภิกษุกรณีเสพเมถุนในประเทศไทยผู้ซึ่งมีพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาตินั้น พบว่า การกระทำของพระภิกษุประพฤติผิดพระธรรมวินัยในการเสพเมถุนเริ่มมีเป็นจำนวนมากขึ้น ส่วนใหญ่จนได้ยินข่าวจากช่องทางทีวีในโลกโซเชียล facebook สื่อออนไลน์ต่างๆ และเมื่อเทียบกับในอดีตที่ผ่านมาได้มีการลงโทษทางวินัยและทางอาญาต่อพระภิกษุที่เสพเมถุน แต่ในปัจจุบันได้มีการลดโทษลงโดยอาศัยกฏนิคกรรมตามพระธรรมวินัย คือ ต้องสึกหรือสละสมณะเพศโดยทันทีเท่านั้น จึงเป็นเหตุให้พระภิกษุละเมิดไม่เกรงกลัว และการกระทำผิดพระธรรมวินัยเสพเมถุนอันเป็นการทำลายศรัทธาของประชาชนหรือชื่อเสียงของคณะสงฆ์หรือศาสนาพุทธ ทำให้ศาสนาพุทธไม่บริสุทธิ์ด้วยการกระทำให้มัวหมองพระภิกษุนั้นถือว่าเป็นบุคคลที่ทางพระพุทธศาสนาถือว่าเป็นสาวกที่ทำหน้าที่สืบทอดอายุพระพุทธศาสนาต่อจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ภิกษุจึงอยู่ในฐานะสูงที่ควรแก่การสักการบูชาสมควรต้องประพฤติตนอยู่ในพระธรรมวินัยเพื่อเป็นแบบอย่างแก่ประชาชนทั่วไป การที่พระภิกษุต้องอาบัติปาราชิกสิกขาบท (สิกขาบทที่ 1) หรือผิดฐานเสพเมถุนจึงต้องรับผิดกฎหมายทางธรรมควบคู่กับกฎหมายทางโลก (กฎหมายบ้านเมือง กฎหมายแพ่ง กฎหมายอาญา) เพื่อเป็นการปกป้องพระพุทธศาสนาควบคู่กับความสงบเรียบร้อยในสังคมและศีลธรรม

อันดี ปัญหาการกระทำผิดพระวินัยของพระภิกษุกรณีเสพเมถุนเปรียบเทียบกับความผิดทางอาญาเกี่ยวกับเพศพบว่า พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 ได้มีการยกเลิกบทลงโทษทางอาญาแก่พระภิกษุที่เสพเมถุนทำให้มีการประพฤติก่อละเมิดพระธรรมวินัยเพิ่มมากขึ้นและไม่เป็นที่เกรงกลัวต่อกฎหมายบ้านเมืองนานมาแล้วมีกฎหมายให้พระภิกษุปฏิบัติตามเพื่อให้เป็นคนดีและประพฤติตนดี แต่พระภิกษุบางรูปก็เริ่มทำชั่ว เช่นเสพยา หรือทำชั่วร่วมกับผู้อื่น กฎเกณฑ์เปลี่ยนไป บัดนี้ พระสงฆ์เหล่านี้ไม่เดือดร้อนเหมือนเมื่อก่อน พวกเขาไม่ต้องกังวลว่าจะมีปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายหรือผู้ที่บังคับใช้กฎ สิ่งนี้ทำให้พวกเขากลัวที่จะทำอะไรเลวร้ายน้อยลง กฎบางข้อยังไม่ชัดเจนนัก ดังนั้นจึงยากที่จะรู้ว่าอะไรเป็นสิ่งไม่ดีและสิ่งไหนไม่ชัดเจน ผู้ศึกษาเรื่องนี้คิดว่ารัฐบาลควรออกกฎหมายที่เข้มงวดกว่านี้และลงโทษพระสงฆ์ที่ทำชั่ว พวกเขาควรทำให้กฎหมายชัดเจนขึ้นเพื่อให้ทุกคนรู้ว่าอะไรถูกและผิด

เนื่องจากกฎหมายสำหรับพระภิกษุจัดการกับอาชญากรรมที่พวกเขาอาจกระทำ ในประเทศไทย ศาลมีอำนาจซักถามพยานในคดีอาญา และการพิจารณาคดีต้องกระทำในที่สาธารณะ กฎเกณฑ์จะถูกควบคุมโดยศาลและผู้ที่เกี่ยวข้องในคดี ปัญหาพระภิกษุไม่ปฏิบัติตามหลักพระพุทธศาสนาอาจเกิดจากปัญหาในการบริหารงานของคณะสงฆ์หรือการขาดความเข้าใจในคำสอนของพระพุทธศาสนา พระราชบัญญัติคณะสงฆ์เป็นกฎหมายที่ช่วยแก้ไขปัญหเหล่านี้และปกป้องพระพุทธศาสนาในประเทศไทย เพื่อให้มั่นใจว่าเจ้าหน้าที่สืบสวนปฏิบัติตามแนวทางเฉพาะ และมีเพียงพระสงฆ์ที่ก่ออาชญากรรมเท่านั้นที่สามารถถูกจำคุกได้ มีการจัดตั้งศาลพิเศษเพื่อจัดการกับการลงโทษทางวินัยสำหรับพระภิกษุ

องค์ความรู้ใหม่

พระธรรมวินัยใช้สำหรับการควบคุมความประพฤติของพระภิกษุ และการละเมิดพระธรรมวินัย แบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท คือ 1) โทษหนักขาดจากความเป็นภิกษุและภิกษุณีเปรียบได้กับโทษประหารชีวิต 2) โทษปานกลางต้องอยู่ กรรมเปรียบได้กับโทษจำคุก และ 3) โทษอย่างเบา มีตั้งแต่ต้องสละวัตถุอันเป็นเหตุให้ต้องอาบัติก่อนแสดงอาบัติ ได้แก่ นิสสัคคีย์ ปาจิตติย์ ทุกกฎเข้าข่ายความผิดทางกฎหมายอาญา มาตรการที่เกี่ยวข้องทางกฎหมายเกี่ยวกับสมณะเพศ คือ กฎและกฎหมายที่สำคัญสำหรับผู้นำศาสนาในประเทศไทยเช่นพระภิกษุ พวกเขาต้องปฏิบัติตามกฎหมายเหล่านี้เนื่องจากเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา กฎของ มหาเถรสมาคม ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2521) และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หลักเกณฑ์ในมาตรา 29 ระบุว่าพนักงานสอบสวนไม่อาจตัดสินได้ว่า จะลงโทษ อะไรด้วยตนเองพวกเขาจำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎหมายของกลุ่มศาสนาพุทธ และต้องแน่ใจว่าพวกเขา มีเหตุผลที่ชัดเจนในการนำตัวบุคคลไปควบคุมตัว มาตรา 30 ระบุว่าเฉพาะพระที่ เคยทำชั่วหรือ เคยเดือดร้อนมาก่อน

เท่านั้นจึงจะสามารถส่งตัวเข้าคุกได้ มีศาลพิเศษเฉพาะสำหรับจัดการกับคดี ประเภทนี้เกี่ยวกับ พระภิกษุเท่านั้นอย่างไรก็ตาม การนำผลการวิจัยนี้ ไปใช้ประโยชน์ทั้งในส่วนของคณะสงฆ์ ผู้ปกครองภิกษุทั่วไป อุบาสก อุบาสิกา และส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง มีข้อสรุป ได้ดังนี้

1) คณะสงฆ์ไทยเป็นกลุ่มพระภิกษุที่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และคำสอนบางประการก่อนจะ บวชก็สอนกฎเกณฑ์เหล่านี้ให้เข้าใจดี กฎเกณฑ์ดังกล่าวช่วยให้พระภิกษุมิวินัยและเป็นน้ำหนึ่งใจ เดียวกัน และป้องกันไม่ให้เกิดผิดพลาด หากพระภิกษุฝ่าฝืนกฎ ผู้นำที่รับผิดชอบจะต้องรับ ผลที่ตามมา

2) ภิกษุควรสนใจศึกษา พระธรรมวินัยให้แตกฉาน รักษาศีล และรักษาพระวินัยให้ บริสุทธิ์ไร้มลทิน

3) อุบาสก อุบาสิกา หาโอกาสส่งเสริมพระภิกษุ/สามเณร ให้ศึกษาพระธรรมวินัย และ ปฏิบัติตามพระวินัย ไม่ส่งเสริมให้พระภิกษุกระทำผิดพระธรรมวินัย และไม่สนับสนุนหรือ อุปถัมภ์ บำรุงภิกษุที่ละเมิดพระวินัย

4) ส่วนราชการ เช่น สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติควรดำเนินการสรรหาเจ้าหน้าที่ ที่มีความรู้เกี่ยวกับพระวินัย เพื่อเวลาเกิดปัญหาภิกษุทำผิดพระวินัยจะได้ช่วยคณะสงฆ์แก้ไข ปัญหา

สรุปและข้อเสนอแนะ

สรุป การศึกษาวิเคราะห์แนวทางการจัดการศึกษาพระธรรมวินัย แก่ภิกษุในสังคมไทย ใน รูปแบบทันสมัยทันเหตุการณ์และรูปแบบสำนักเรียนที่จัดการการศึกษาพระธรรมวินัย จาก คัมภีร์พระ วินัยปิฎก อรรถกถา และฎีกา ต้องชัดเจน การดำเนินการลงโทษภิกษุผู้ละเมิด อาบัติปาราชิก (ทั้ง 4 ลีขาท) ตามหลักพระธรรม วินัย และกฎหมายไทย (ลีขาทที่ 1 เสพ เมถุน (ถ้าหญิงยินยอม) เท่ากับสละคุณธรรมทางกฎหมาย ผู้กระทำก็พ้นผิดทางอาญา) เรา จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงกฎหมายบางประการที่ควบคุมวิธีการจัดระเบียบ พระภิกษุและวัด การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้จะช่วยกำหนดว่าพระภิกษุควรปฏิบัติตนและปฏิบัติตาม กฎเกณฑ์ ใดๆ นอกจากนั้นเรายังต้องสร้างกลุ่มที่จะสอบสวนปัญหาหรือข้อผิดพลาดของพระภิกษุ เช่นเดียวกับการตรวจสอบเจ้าหน้าที่ของรัฐ นอกจากนี้เราควรจะมีกลุ่มคนที่มีความรู้ด้าน กฎหมายมา ช่วยให้คำปรึกษาในเรื่องเหล่านี้ข้อเสนอแนะการปฏิบัติตามพระธรรมวินัยและ แนวทางการลงโทษภิกษุผู้ทำผิดพระวินัยของเจ้าหน้าที่สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ ควร มีการฝึกอบรมพระสังฆาธิการผู้ทำหน้าที่วินิจฉัยอาบัติตาทิกรรมโดยบูรณา การวิธีการทางพระ ธรรมวินัยกับกฎหมายไทย ควรให้มีการให้เจ้าคณะผู้ปกครองสงฆ์ดำเนินการกวดขันสอดส่องดูแล พระภิกษุ สามเณรในเขตปกครองให้ประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด มีจริย วัตรที่ดีงามและห้าม พระไทยในปัจจุบันบวชเป็นพุทธพาณิชย์คือห้ามจับเงินอย่างแท้จริงซึ่งใน ปัจจุบันมีข้อห้ามแต่ไม่ปฏิบัติ

บรรณานุกรม

- กฏ ก.พ. ว่าด้วย การกระทำอื่น เป็นการล่วงละเมิด หรือการคุกคามทางเพศ พ.ศ. 2553. (2553). ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 127 ตอนที่ 59 ก 14-16.
- ทวีป ศรีน่วม. (2567). ประมวลกฎหมายอาญา ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2567. กรุงเทพมหานคร: สถาบันนิติธรรมาลัย.
- พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระจันทบุรีนฤนาถ. (2553). ปทานุกรมบาลี ไทย อังกฤษ สันสกฤต ฉบับพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระจันทบุรีนฤนาถ. นครปฐม: โรงพิมพ์แห่งมหาวิทยาลัยราชวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน . (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: บริษัทอักษรเจริญทัศน์ อจท.จำกัด.
- สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรสพิมพ์. (2552). วินัยมุขเล่ม 1 หลักสูตรนักธรรมชั้นตรี. พิมพ์ครั้งที่ 33. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย.
- สุชีพ ปุญญานุภาพ. (2540). ศาสนาเปรียบเทียบ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งมหามกุฏราชวิทยาลัย.